"ΤΥΜΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΒΑΛΑΤΕ ΜΕ,,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ

λιασμένους νὰ κλαῖνε βουβά, κοντοστάθηκε καὶ διάστηκε νὰ φύγῃ πρὶν τὴν πάρουν χαμπάρι.

☆

—Τὰ ροῦχα καὶ τὰ παπούτσια τοῦ παιδιοῦ τί γινήκανε; Ρωτήθηκε ἡ μάννα μόλις μπῆκε στὴν τραπεζαρία.

Κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, πῆγε στὸ διάδρομο, ἔπειτα ἔτρεξε στὴν κρεββατοκάμαρα ἀναστατωμένη.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί γινήκανε τὰ ροῦχα καὶ τὰ παπούτσια τοῦ παιδιοῦ; Εἶπε στὸν ἄντρα της. Δὲν εἶναι στὸν καναπὲ ποὺ τά 'χα βάλει.

—Θὰ τὰ πῆρε στὴν κάμαρά του νὰ τὰ καμαρώσῃ, τῆς ἀπάντησε ψευδίζοντας ἀπὸ τὸ πιοτό.

Ἔτρεξε μέσα φουριόζα, ἄναψε τὸ φῶς, κύτταξε τριγύρω, ἄνοιξε τὴν ντουλάπα. Τίποτα. Πῆγε καὶ σκούντησε τὸν 'Αλέκο. Μισοσηκώθηκε ξαφνιασμένος.

—Δὲ μοῦ λές; Τὸ καινούργιο σου κοστοῦμι καὶ τὰ παπούτσια ποῦ τά 'βαλες;

—Ξέρεις, μητέρα, ἔκανε τὸ παιδί, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του, τὰ χάρισα.

—Τί ἔκανε λέει; Φώναξε τρέμοντας μὲ τὸ αἷμα της ἀνεβασμένο στὸ κεφάλι.

—Τὸ χάρισα στὸ Σάββα, συνέχισε ψύχραιμα ὁ 'Αλέκος. Εἶναι τόσο καλὸς καὶ τόσο φτωχός...

—Μπᾶς καὶ σοῦ 'στριψε;

—Ὄχι, μαννούλα μου. Μὰ δὲν εἶχε καμμιὰ χαρά, κανένα δῶρο. Γυρίζει μισόγυμνος. Κι' εἶπα, τέτοια μέρα...

'Η μάννα του ἄναψε. Τὸν ἔλουσε μὲ βρισιὲς ποὺ κόντεψαν νὰ ξεσηκώσουν τὴ γειτονιά.

'Ο πατέρας ἤρθε ξαφνιασμένος.

—Καμάρωσε τὸν κανακάρη μας. Χάρισε τοὺς μπουναμάδες του!

—Χά-χάρισες τοὺς μπουναμάδες σου; τραύλισε ἐκεῖνος ἀνάβοντας μὲ μιᾶς. Ἔκανε ἕνα σάλτο κ' ἔφτασε στὸ κρεββάτι. Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ 'δωσε ἕνα σκαμπίλι:

—Βρωμόπαιδο σ' ἔφαγαν οἱ κακὲς συναναστροφὲς!

'Αδάκρυτος, σοβαρὸς ὁ 'Αλέκος τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ μὲ καταλάβῃς πατέρα. Τά 'δωσα στὸ Σάββα. 'Εγὼ ἔχω πολλὰ ροῦχα καὶ μπορῶ νὰ φτιάξω κι' ἄλλα. Μὰ ἐκεῖνο τὸ ὀρφανὸ δουλεύει ὁλημερὶς καὶ δὲ μπορεῖ νὰ πάρῃ μήτε ἕνα πουκάμισο.

—Σκασμός.

'Η μητέρα, ποὺ πόνεσε σὰ νὰ δέχτηκε ἡ ἴδια τὸ σκαμπίλι, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι:

—Ἔλα τώρα, ἄστονε. Μὴ συχίζεσαι τέτοια μέρα. Αὔριο θὰ στείλω τὴν 'Αστυνομία νὰ τὰ πάρῃ.

—Ὄχι, φώναξε ὁ 'Αλέκος, δὲ θὰ τὸ κάνετε αὐτό. 'Αλλοιώτικα..

'Ο πατέρας, μετανοιωμένος γιὰ τὴν πράξη του, διάστηκε νὰ τὸν σταματήσῃ, χαϊδεύοντας τὸ πονεμένο μάγουλό του:

—Καλά, καλά. 'Ησύχασε τώρα. Στὸ κάτου — κάτου σὺ θὰ μείνῃς μὲ τὰ παληά σου, Χριστουγεννιάτικα.

Κι' ὅταν ἡ μητέρα ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ πιῇ ἕνα ποτήρι νερό, γιατὶ κόντευε, λέει, νὰ λιγοθυμήσῃ, κάθισε στὸ κρεββάτι κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάῃ τρυφερά, νὰ τοῦ δίνει συμβουλὲς, νὰ τοῦ λέει πὼς γι' αὐτὸν μόνο δουλεύει καὶ δὲν θέλει παρὰ τὸ καλό του.

'Η φωνή του ἦταν βραχνή, γεμάτη πόνο. Ἕνα δάκρυ ποὺ ἄρχισε νὰ ἀργοκυλάῃ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔκανε τὸν 'Αλέκο νὰ ξεχάσῃ ὅ,τι εἶχε γίνει. Νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ στιμάρῃ τὴν πατρικὴ καρδιά.

Ὅλα εἶχαν ἡσυχάσῃ σὲ λίγο κι' ὁ ὕπνος ἦρθε νὰ ξανακλείσῃ τὰ παιδικὰ βλέφαρα. Κοιμήθηκε βαθιὰ καὶ τὴν αὐγή, τὴν ὥρα ποὺ ἀρχίσανε νὰ χτυποῦν γιορταστικὰ οἱ καμπάνες, εἶδε ἕνα παράξενο ὄνειρο: Ντυμένος μὲ τὰ ροῦχα ποὺ χάρισε στὸ Σάββα, μὲ τὰ ἴδια ροῦχα καὶ τὰ ἴδια παπούτσια, ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστά του ὁ Χριστός. 'Η μορφή Του ἦταν ὁλόφωτη, τὰ κατάξανθα γενάκια Του εἶχαν λίγα ροκανίδια καὶ τὰ χέρια Του ἦταν πλατιὰ καὶ σκληρά, σὰν τοῦ φίλου του. Τὰ γαλανά Του μάτια μοιάζαν πολὺ μὲ τὰ μάτια τοῦ Σάββα, ὁλάκερος τοῦ ἔμοιαζε, μόνο Τὸν κύτταξε ἐπίμονα, χαμογελῶντας ἀγγελικὰ κι' ἔπειτα ἄπλωσε τὸ δεξί Του χέρι, τὸ εὐλόγισε καὶ δείχνοντας τὴ φορεσιὰ Του, εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ. Γυμνὸς ἤμουνα καὶ μ' ἔντυσες. Νηστικὸς ἤμουνα καὶ μοῦ ἔδωσες νὰ χορτάσω....

Ἔπειτα χάθηκε ἀφήνοντας πίσω του μιὰ λάμψη ποὺ τὸν θάμπωσε.

Πετάχτηκε ἀπάνου κ' ἔτσι ὅπως ἤτανε γυμνὸς πῆγε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι.

'Η μητέρα του, ποὺ παραμόνευε πότε θὰ ξυπνήσῃ γεμάτη ἀπὸ ἔγνοιες, ἄκουσε τὸ θόρυβο. Ἄνοιξε ἀλαφρὰ τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὴν κάμαρά του. Καθὼς τὸν εἶδε νὰ δέεται ἔτσι εὐλαβητικά, ἄρπαξε σαστισμένη ἕνα ροῦχο καὶ τοῦ ἔριξε στὶς πλάτες. Ὅλος ὁ θυμός, ποὺ τὴν εἶχε ξαναπιάσῃ γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε γίνει, σβήστηκε μὲ μιᾶς. Γονάτισε πλάϊ του λυτρωμένη ἀπὸ κάθε ταπεινὴ φροντίδα, ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ δίνοντάς του ἕνα φιλί μουρμούρισε:

—Χαλάλι σου, γιέ μου. Καὶ τοῦ χρόνου!

Οἱ μαθηταὶ τοῦ «ΑΡΕΘΕΙΟΥ» Δημοτικοῦ Σχολείου ἐπεσκέφθησαν τὸ πλημμυροπαθὲς 42ον Δημοτικὸν Σχολεῖον 'Αγίου Γεωργίου - Λάγγουρα καὶ προσέφεραν πλουσιώτατα δῶρα, ἀφοῦ ἔψαλαν τὰ κάλαντα καὶ Χριστουγεννιάτικους ὕμνους, ἐκδηλώσαντες οὕτω τὴν ἀγάπην τους καὶ συμπαράσταί τους πρὸς τοὺς συμμαθητάς των. 'Αντηλλάγησαν ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ φιλίας καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ «ΑΡΕΘΕΙΟΥ» Δημοτικοῦ ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐφοδιάσουν τὸ 42ον Δημοτικὸν Σχολεῖον μὲ μιὰ πλήρη σειρὰ εἰκόνων καὶ ἐποπτικῶν ὀργάνων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ

νό, πολλοὶ μὲ τὸν Ντοστογιέφσκι καὶ τὸν Γκόρκυ κι' ἄλλοι μὲ τὸν Ντίκενς. 'Ο Παλαμᾶς συνήθιζε νὰ λέγῃ γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη, ὅτι εἶχε «Σαιξπηρικὴ πνοή». 'Αλλὰ ὁ ἴδιος ὁ κοσμοκαλόγηρος, σὲ κάποιον ἐπιστολογράφο τῆς «Ἐφημερίδος» στὰ 1891 εἶχε γράψει, ἀπαντῶν μὲ πεποίθηση: «'Αλλὰ ἐγὼ σοὶ λέγω, ὅτι δὲν ὁμοιάζω οὔτε μὲ τὸν Πόε, οὔτε μὲ τὸν Ντίκενς, οὔτε μὲ τὸν Σαίξπηρ. 'Ομοιάζω μὲ τὸν ἑαυτόν μου». Πάγματι, τίποτα ἄλλο δὲν εἶναι τὸ ἔργο τοῦ Παπαδιαμάντη παρὰ μιὰ τρανὴ αὐτοβιογραφία του, πού, δυστυχῶς, ἕνα μεγάλο μέρος δὲν ὑπάρχει, γιατί ἔτσι ὅπως ἦταν σκορπισμένο σὲ ἐφημερίδες καὶ σὲ περιοδικά, χάθηκε μέσα στὸ χρόνο.

'Ο Παπαδιαμάντης ἔγραφε ἀπὸ μικρός. 'Απὸ μικρὸς μαθητὴς τυραννιόταν ἀπὸ τὰ φτερουγίσματα τῆς ἀνήσυχης φαντασίας του. Νύχτες ὁλάκερες κοντὰ στὴ θρακιὰ τοῦ παραγωνιοῦ του, μὲ σύντροφο τὸ χονδρολύχναρο, προσπάθαγε νὰ συλλάβῃ τὶς εἰκόνες ποὺ φτιάχνονταν στοὺς τοίχους ἐκεῖ δίπλα του ἀπὸ τὸ τρεμοσβύσιμο τοῦ λυχναριοῦ καὶ τὸ σπινθηροβόλισμα τῆς φωτιᾶς.

Στὰ 1872, ἀφοῦ πέρασε μιὰ βασανισμένη κι' ἄχαρη νεότητα, ἔρχεται γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ἕνα ὄνειρό του, γιὰ λίγο στὸ Ἅγιο Ὄρος. Δὲν θὰ μείνῃ ἐκεῖ. Τὸ γράφει καὶ στὴ μάννα του αὐτό: «'Εγὼ θὰ γίνω κοσμοκαλόγερος», τῆς λέγει κι' ἐπιστρέφει στὴν 'Αθήνα, γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς ἕνας ξένος μέσα στὴ πολύβοη πόλη, μέχρι ποὺ ἔσβυσε ἤρεμα, ἁπλᾶ - ἁπλᾶ σὲ ἡλικία 60 χρονῶν, στὰ 1911. Τὴ νύχτα τοῦ θανάτου του ζήτησε ἀπὸ τὶς ἀδελφές του κάποιο βιβλίο. Τί νὰ ἦταν ἀρά γε; Εὐαγγέλιο; Ὅμηρος; Σαίξπηρ; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε, γιατί αὐτὸ ποὺ τοῦ πῆγε ἡ ἀδελφή του, δὲν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε στὴ στερνή του ὥρα.

Ἔπειτα, παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν μόνο. Καὶ στὸ θάνατο ἤθελε νἆναι ὁλομόναχος. Σὰν εἶδε ὅτι ἔκλεισε ἡ πόρτα, ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ ψέλνῃ τὸ δοξαστικὸ τῆς ἑνάτης ὥρας τῶν Θεοφανείων: «Τὴν χεῖρα σου τὴν ἀψαμένην τὴν ἀκήρατον κορυφὴν τοῦ Δεσπότου». Μόλις τελείωσε, ἔκλεισε τὰ μάτια, σταύρωσε τὰ χέρια καὶ ἀπῆλθεν ὡς «ψυχὴ παιδίου» εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κυρίου.

Μέσα στὶς παραδεισένιες σελίδες του, ὁ σημερινὸς βασανισμένος ἄνθρωπος βρίσκει μιὰ ξεκούραση, μιὰ λύτρωση, μιὰ ψυχικὴ γαλήνη. Αὐτὸς ὁ ἅγιος τῶν 'Ελληνικῶν Γραμμάτων, ὁ ταπεινὸς καὶ ρακένδυτος, μὲ τὸν σπάγγο τυλιγμένο στὴ μέση, μὲ τὰ ἄστατα γένεια καὶ τὴν ἀνθρωποφοβία του, ἐνῶ ἔμοιαζε περαστικὸς διαβάτης, ἔκυψε κι' ἀφουγκράσθηκε τὶς καρδιὲς καὶ σφυγμομέτρησε μ' ἀγάπη τοὺς παλμοὺς καὶ τὰ καρδιοχτύπια μας. Καὶ σὰν γιατρός, μᾶς ἔδωσε τὶς σωτήριες συνταγές του. Τὰ βιβλία του. Τὰ διηγήματά του.

Σήμερα, μετὰ τὴν λειτουργία θὰ καθήσω σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ ξαναδιαβάσω τὸ «Χριστὸ στὸ Κάστρο». Καὶ τοῦτο, γιὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴ μεγάλη γιορτή.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟν ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

PIFCO

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΟΝΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ: 'Αρθριτικά, Ρευματισμούς, Προστάτη, Σπονδυλοαρθρίτιδα, Νευραλγίες κλπ.

ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ: Παχυσαρκίαν, Ρυτίδες, Τριχόπτωσιν, Κυτταρίτιδα, Πιτυρίτιδα, Τοπικὰ πάχη, Περιττὰ λίπη κλπ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ 100 %

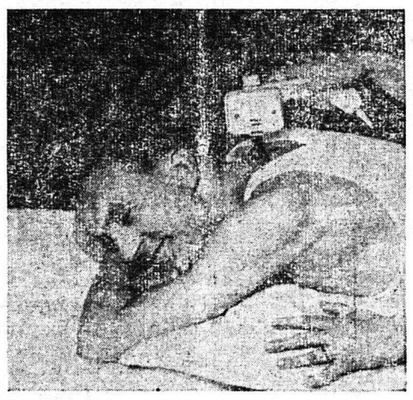

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ

Εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ κάθε σπίτι — Κοστίζει φθηνά. 'Επισκεφθῆτε μας νὰ τὴν δοκιμάσετε χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσίν σας.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Κ. ΣΚΑΡΠΑΣ & Σ'ΙΑ Ο.Ε.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ 41γ. ΤΗΛ. 37—44. — ΠΑΤΡΑΙ

Καλὴν ἡμέραν Ἄρχοντες

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΤΡΥΚ

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

ΜΑΓΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ

Μαιζῶνος 66

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

"ΧΑΡΑ,,

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 16

Τὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του εἰδοποιεῖ τὴν ἀξιότιμον πελατείαν του, ὅτι λόγῳ τῶν ἑορτῶν, ἔκανε νέες εἰσαγωγὲς σὲ ΝΥΦΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ καὶ ΔΙΑΔΗΜΑΤΑ, ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ, ΣΤΕΦΑΝΑ καὶ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΩΡΑ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

προτοῦ ντύσετε τὸ σπίτι σας μὲ κουρτίνες — στὸρ ντιβανοκαλύμματα, σεμὲν καὶ λοιπά, ἐπισκεφθῆτε καὶ συμβουλευθῆτε τὸ Κατάστημα «ΜΥΣΤΡΑΣ».

'Αγ. Νικολάου 7, Πάτραι

ΔΥΟ ΚΑΛΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΛΙΑ ΠΑΠΑΣΤΕΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Τὸ συγκλονιστικότερο κείμενο γιὰ τὸ 21. Τὸ βιβλίο ποὺ γίνεται ἀνάρπαστο σ' ὅλη τὴ 'Ελλάδα.

★

ΕΝΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ

(ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ)

'Η κριτικὴ τὸ ὑπεδέχθη μ' ἐνθουσιασμό. 'Ο ἀναγνώστης γοητεύεται ἀπὸ τὶς πρώτες του σελίδες.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀπὸ τοὺς πλασιὲ καὶ τὸ Πρακτορεῖον 'Εφημερίδων.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας, σπουδαιοτέρας καὶ λαμπροτέρας ἑορτὰς τῆς Χριστιανοσύνης εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τοὺς τέσσαρας πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων συνεωρτάζετο μετὰ τῶν Θεοφανείων. 'Επὶ πάπα ὅμως 'Ιουλίου (336—352) ἐθεσπίσθη ὡς ἐπέτειος τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡ 25η Δεκεμβρίου. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Προδρό μου περὶ τοῦ 'Ιησοῦ «ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλατοῦσθαι» ('Ιωαν. γ' 30')

'Η ἀνθρωπότης ἡ ὁποία ἐπὶ ὁλοκλήρους αἰῶνας ἔζη εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν πλάνην, «εὐαγγελίζεται σήμερον χαρὰν μεγάλην». Εἰς τὴν καρδιά της ἀνατέλλει θεῖον φῶς, τὸ ὁποῖον διαλύει τὸ σκότος, τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν πλάνην. Οἱ ἄγγελοι, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ δυνάσται, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί, οἱ ποιμένες καὶ οἱ σοφοὶ, ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, τὰ πάντα φωτίζονται λαμπρῶς ἐκ τοῦ θείου φωτὸς τῆς φάτνης τῆς Βηθλεέμ.

..'Η μεγάλη αὕτη ἡμέρα παρέχει καὶ σήμερον πνευματικὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Εἰς τὴν πενιχρὰν οἰκίαν τοῦ πτωχοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος οὐδεμία ἀκτὶς παρηγορίας καὶ χαρᾶς ἴσως δὲν εἰσχωρεῖ, κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν ἀστράπτει ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις· ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχει ἀφθονία ἀγαθῶν, κατὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἡμέραν νέα λαμπρότης καὶ ἰδιαιτέρα χαρὰ διαφαίνεται.

Ὅταν ἡ νύκτα καὶ τὸ σκότος ἐκάλυπτε τὴν Βηθλεὲμ, τότε καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἐκάλυπτε ἡ νύκτα τῆς ἀγνοίας καὶ τὸ σκότος τῶν προλήψεων καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν. Τὴν ἀνάγκην πραγματικῆς μεταρρυθμίσεως τῶν ἀνθρώπων ἔκρινον ἔργον τοῦ Θεοῦ ὁ Σωκράτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀλίγας ἐλπίδας διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ Πλάτων, ὁ ὁποῖος ἔλεγε «εἰ διδάσκει τις, οὐδέν ἂν διδάξειεν, εἰ μὴ Θεὸς ὑφηγεῖτο» δηλ. «ἐὰν κά ποιος διδάσκει, τίποτε δὲν δύναται νὰ διδάξῃ ἐὰν δὲν τοῦ τὸ ἔχῃ ἐμπνεύσει ὁ Θεός».

"Ολοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς ἀνέμενον κάποιο μεγάλο καὶ σπουδαῖο γεγονός. Οἱ Σίναι ἐπίστευον ὅτι «πεμφθήσεται ἐξ οὐρανοῦ ἅγιος γιγνώσκων τὰ πάντα καὶ πᾶσαν ἔχων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν». 'Αλλὰ κατὰ τὸν μάρτυρα καὶ φιλόσοφον 'Ιουστῖνον, οἱ οἱ Ἕλληνες κυρίως θεωροῦνται οἱ πρόδρομοι τοῦ Χριστιανισμοῦ.

'Ο ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἐπαγγελθεὶς καὶ προσδοκώμενος Μεσσίας ἦλθε εἰς τὸν κόσμον, ὡς φῶς, ὡς ἀλήθεια, ὡς δικαιοσύνη. Τὴν ἁγίαν μορφὴν τοῦ Θείου Βρέφους τῆς Βηθλεέμ παραστατικώτατα ἀπεικονίζει ὁ 'Ησαΐας διὰ τῶν ὀνομάτων «Θαυμαστὸς σύμβουλος», «'Ισχυρὸς ἐξουσιαστὴς», «Ἄρχων τῆς εἰρήνης», Πατὴρ τοῦ μέλλοντος» κ. ἄ.

'Η γέννησις τοῦ Λυτρωτοῦ εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς 'Ιουδαίας εἶναι θαῦμα θαυμάτων καὶ μυστήριον μυστηρίων. Εἶναι θαῦμα τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἔννοιαν καὶ θέλησιν. Εἶναι ἡ θέλησις τοῦ 'Υπερουσίου καὶ Θείου ὁ ὁποῖος πρὸς χάρι μας ἀπέστειλε εἰς τὴν γῆν τὸν μονογενῆ του υἱὸν, τὸν ὁποῖον στρατιαὶ ἀγγέλων καὶ μυριάδες στόματα δοξάζουν ψάλλοντες τὸ «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Σπυρίδων Ν. Σπυρόπουλος

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕ ΕΝΑ

RENAULT R)8

"Ενα δῶρον στὸν ἑαυτόν σας καὶ στὴν οἰκογένειά σας ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ χαρούμενους καὶ εὐτυχισμένους εἶναι τὸ καινούργιο

RENAULT R)8

Μὲ τὴν ἄνεσιν, κομψότητα καὶ τὴν οἰκονομίαν του ἔχει κάνει χιλιάδες ἀνθρώπους σὲ ὅλον τὸν κόσμο πραγματικὰ εὐτυχισμένους.

ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΣΑΤΗΡΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

'Αγ. Νικολάου 17 τηλ. 34-96

ΠΑΤΡΑΙ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΑΤΙΡΙΚΟΣ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡ. ΜΟΛΦΕΤΑΣ (1871-1916) ΚΑΙ ΤΟ "ΖΙΖΑΝΙΟ,,

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΟΥΝΑ

Καὶ σήμερα ἀκόμα, διαβάζοντας τὸν Μολφέτα, νομίζεις πὼς γράφει γιὰ τὴν τωρινὴ κρίση καὶ ἀνεργία. Τὸ αἰώνιο καὶ ἄλυτο θέμα τῆς 'Ελλαδούλας μας, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες ἐκπατρίζονται καὶ θὰ ἐκπατρίζωνται, ἀφοῦ τὰ ἄγια χώματά της δὲν μποροῦνε νὰ διαθρέψουνε τὸν πληθυσμό της. 'Εκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν ἀνέργια, ὑπάρχει καὶ τὸ φιλαπόδημο τοῦ Ρωμηοῦ καὶ στὸ «Ζιζάνιο» τῆς 21ης Φεβρουαρίου 1901, ὁ Μολφέτας χαριτοπαίζει:

Εἶναι καιρὸς μοῦ φαίνεται
νὰ πάρω κι' ἄλλα μέτρα,
νὰ φύγω κι' ἀπὸ πίσω μου,
σὲ τόπον σᾶν ἐτοῦτον,
νὰ ρίξω μαύρη πέτρα!
Τὸν περιμένω μένοντας
ὁποῦ ἐνῶ φημίζεται
γιὰ τὸν πολύ του πλοῦτον.
καμμιὰ δὲν βλέπεις πουθενὰ
νὰ γίνετ' ἐργασία
κι' ὅλα τὰ χέρια τῆς δουλειᾶς
εἶναι σ' ἀπελπισία!...
Τί περιμένω μένοντας
στὸν Τόπο τὸν τσιφούτη,
ποὺ θάφτονται στὶς Τράπεζες
χρυσοκανθάρων πλούτη;
Χωρὶς ἐλπὶς νὰ φαίνεται
κανεὶς των νὰ θελήσῃ,
τόσους ἐργάτες ποὺ πεινοῦν
μ' αὐτὰ νὰ ὠφελήσῃ;

Κι' ὁ παραξηγημένος Μολφέτας, πὼς ἔγραψε μέσα στὰ στενὰ Κεφαλονίτικα ὅρια κι' ἀσχολήθηκε μὲ τὰ τοπικὰ τοῦ νησιοῦ του ζητήματα, συνεχίζει πιὸ κάτω τὴ κοινωνικὴ πανελλήνια καὶ πάντα ἐπίκαιρη κι' ὁλόδροση σάτιρά του :

'Αλλοῦ νὰ πὰ νὰ ζήσουμε,
ν' ἀλλάξουμε φυλλάδα!
Δὲν ὑποφέρω πιά, μωρέ,
νὰ βλέπω τὴν 'Ελλάδα
ἀπὸ ἐστία τῶν Σοφῶν,
τῆς Τέχνης καὶ τῶν Φώτων,
σκηνὴν αἰσχρῶν κωμωδιῶν
κι' αἰσχίστων γεγονότων!
'Απὸ Μητέρα τῶν κλεινῶν
'Ηρώων καὶ Γιγάντων,
Μητέρα τῆς Φαυλότητος
καὶ τῶν κακῶν ἁπάντων!
'Απὸ σεμνὴν καὶ ἄσπιλον
Παρθένα τῶν αἰώνων,
γωνίαν διαπρέπουσαν
στὸν... Ἄη Γιάννη (κλεψιὰ) (μόνον!...

Κάτι ἄλλο, λοιπόν, μπορεῖ νὰ συνέβηκε μὲ τὸν Μολφέτα. Ἢ ἀπὸ μετριοφροσύνη ἢ κι' ἀπὸ ἄγνοια, νὰ μὴν ἐπίστευε κι' ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του γιὰ μεγάλο σατιρικὸ ποιητή. Κι' ὅτι οἱ στίχοι του θὰ μένανε καὶ θὰ τοὺς διαβάζανε οἱ ἐρχόμενες γενεές. Γι' αὐτὸ καὶ παρατηροῦμε τὸ τοπικὸ προσώπων καὶ γεγονότων ἀνακάτωμα ὁποῦ κάνει, ποὺ μπορεῖ πάλιν νὰ τὸ ἔκανε ἀπὸ σκοπιμότητα. 'Επειδὴ τὸ «Ζιζάνιο» κυκλοφοροῦσε μέσα στὰ Κεφαλονίτικα πλαίσια, γιὰ ν' ἀγοράζεται μ' ἐνδιαφέρον. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει πὼς ὁ Μολφέτας δὲν ἦταν σατιρικός, οὔτε πὼς ἀνάμεσα στὸν ὄγκο τῶν εἴκοσι πέντε χιλιάδων στίχων του, ποὺ μᾶς ἄφησε, δὲν ὑπάρχουνε καὶ διαμάντια.

Κι' ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἡ θεωρούμενη γιὰ πληρέστερη «'Ανθολογία» 'Αποστολίδη, μόνο μιὰ σάτιρα τοῦ Μολφέτα βρῆκε νὰ ξεδιαλέξῃ, ἀνθολογήσῃ καὶ φιλοξενήσῃ στὸν ὀγκώδη της τόμο :

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

'Η γυναίκα μου ἡ κούκλα μὲ τὸ (νέο της φουστάνι,
στὸν περίπατο σὰ βγαίνῃ εἶδες (νάζι ποὺ τὸ κάνει;
«Προσκυνῶ», τῆς λέει ἕνας! («Δοῦλος» σας, ἐκεῖ ὁ ἄλλος!
Καὶ ἐγὼ ὡσὰν μεγάλος
τῆς Εὐρώπης διπλωμάτης
ἀντιχαιρετῶ τοὺς φίλους, συμ- (περιπατῶν σιμά της!
—Γυναικούλα μου, ποιὸς εἶναι (ὁ ξανθὸς μὲ τὰ μουστάκια;
—Παίζαμε μαζύ, μοῦ λέει, ὅ- (ταν εἴμαστε παιδάκι!
—'Αμ' αὐτὸς ὁ μαυρογένης;
—Αὐτὸς εἶναι ὁ κουμπάρος τῆς (...κουμπάρας τῆς 'Ελένης!
—Καὶ αὐτὸς ποὺ περπατάει σὰ (μουλάρι ποὺ κλωτσάει;
—Μοῦ τὸν εἶχανε συστήσει τε- (λευταίως σ' ἕνα τσάϊ.
—Μὰ κι' αὐτὸς πῶχει βαμμένα (τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεια
—Οὔφ! Λογαριασμοὺς γυρεύ- (εις! 'Η λιγότερή σου ἔγνοια!
Βγάνε σ' ὅλους τὸ καπέλλο
καὶ ποιοὶ εἶναι καὶ τί θέλουν, (νὰ μὲ ἐρωτᾶς δὲν θέλω!...

☆

Μωρέ, κόσμο ποὺ γνωρίζει ἡ (γυναίκα μου αὐτή!
Πῶς δὲν τσ' ἔρχεται ἰδέα, νὰ μὲ (βγάλῃ βουλευτή!...

Αὐτὴ μόνο τὴ σάτιρα βρῆκε ὁ Ἕλληνας ἀνθολόγος νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὴ κολοσσιαία τοῦ ποιητὴ παραγωγή, δίχως, δυστυχῶς, νὰ εἶναι κι' ἀντιπροσωπευτικώτερη τοῦ ἀνθολογούμενου.

Ἴσως νὰ εἶχε κι' ἡ γυναίκα του πολλὲς χαιρετοῦρες στοὺς δρόμους ἀπὸ ἀγνώστους του καὶ γιὰ τοῦτο τὸν συγκίνησε τὸ θέμα καὶ τῆς «Γυναίκας» τοῦ Μολφέτα, κάπως πιὸ ἰδιαίτερα.

Τὸ δὲ πιὸ περίεργο εἶναι, ὅτι τὴ «Γυναῖκα» δὲν τὴν πῆρε ὁ ἀνθολόγος ἀπὸ κανένα «Ζιζάνιο». 'Αλλὰ ἀπὸ μιὰ πρωτοχρονιάτικη λιγοσέλιδη φυλλαδούλα, ποὺ τύπωσε ὁ Μολφέτας τὸ 1910 μὲ τὸ τίτλο «'Ημερολόγιο τοῦ Ζιζάνιου».

Ἄξιος, λοιπόν, καὶ ὑπεράξιος ὁ μισθὸς τοῦ ἀνθολόγου, γιατί μπορεῖ ν' ἀγν